

Några vackra och alldeles nytryckta

Uppmuntra sången!
Lefve den. I Svenske mänt
i Sveriges bygder och
dalari!

ALFSON

Pris:

12 öre.

Svenska Snäck- & Sidskriftförlaget, Karlberg, vid Stockh.

N:o 32.

Innehåll.

La Paloma. Den dag då mitt hem jag.

En i ton f'gel satt en gång.

Per Mattzons äfventyr här och i Amerika.

Norrlands visan, *hur gesällifet verkligen är*

Stjernhimlen och Menniskoanden, *af
Chronvall, af pressen och folket beröma
astronomisk sång.*

Den husville, *af Chronvall.*

La Paloma.

Den dag, då mitt hem jag bytte mot friska sjön,
Jag sade: O, bed, min moder för mig en bön:
Och där under tamarinden jag Nina såg.
Min älskling, med tår på kinden och sorg i håg,
Dör jag på sjön, du ljuftva, kanske en kväll
Flyger en snöhvít dúfva hem till ditt tjäll
Då till ditt fönster ila; min själ det är
Som för en stund vill hvila i famn så kär,
;: Raska sjömän hallå! Uppå hafvet det blå,
Där vinden susar och vågsvallet brusar,
Sorgerna dit ej nå ;:

Men skulle mig böljan föra så saktelig,
Tillbaka till er i kära som älsken mig,
Då skall jag ständigt förblifva hos mor och dig
De andra i frid må drifva förutan mig.
Nina, hvad höjd af lycka, då till min brud.
Dig skall min moder smycka, vid klockors ljud;
Då skall i dans du svinga med lätt behag!
Och tamburinen klinga till ljusan dag!
;: Raska sjömän hallå! Ut på hafvet det blå,
Där vinden susar och vågsvallet brusar,
Sorgerna dit ej nå ;:

Men hvad, ha vi vändt var roder? hemåt det bär!
På stranden jag ser min moder; hon ensam är.
Hvarför? Hvar är Nina? svara! Hon står dock stum
Och tröstlös hon pekar bara mot öde rum!
Vel under nygräfd tufva hon slumrar nú!
Nina, den hvíta dúfva, det var då du!
Jungman, din vakt är inne! Vak upp, var snar,
Prisa då Gud mitt sinne! En dröm det var!
;: Raska sjömän hallå! Ut på hafvet det blå,
Där vinden susar och vågsvallet brusar,
Sorgerna dit ej nå ;:

Liten fågel.

En liten fågel satt en gång
Och sjöng i furuskog,
Han hade sjungit dagen lång,
Men dock ej sjungit nog:
Han satte sig i högsta träd
Som uti skogens fanns,
Ty solen skulle just gå ned:
Han ville se dess glans.

Det finns i skogen mörka enår,
Der träden växa tätt,
Och jägarn med sin bössa går
Och sigtar snabbt och rådt;
Han går på lur, han kryper ned,
Han smyger tyst omkring.
Han ser åt skogens högsta träd
Det gör väl ingenting?

Men liten fågel sjöng så gladt
I sommarkvällen klar:
Han ville tacka Gud, för att
Så fri och glad han var:
Han sjöng, och drömde icke om
Hur vidt den sängen ljud,
Till skyttens säkra kula kom,
Och sångaren var död.

Hvad gråter du? Nej, denna gång
En tår ej fallas bör,
Ty den som dör i sol och sång
Han lefver, fast han dör!
Att dö en sådan aftonstund
Som denna, mild och klar,
Med blicken fäst på solens rund —
Den sångarn lycklig var!

Math. Langlet.

Per Mattsons äfventyr.

Per Mattson, Per Mattson han var en fiffig fyr
I frid och i fröjja, i lust och i gamman
Han ville förtälja för er alle samman
Hur-ledes, hur-ledes han drog på äfventyr.

En afton, en afton Per Mattson drack sitt the
Han stupa vid bordet och slog sig för pannan
Och stjalpte omkull, både stopet och kannan
Och ropte och ropte, nu fick jag en idé.

Jag reser, jag reser min salig hädanfärd
Och därför adjö mina frändet och vänner
Jag söker min lycka i främmande länder
Så reste, så reste han till Amerika.

Där fann han, där fann han en tomte, mängd af guld
För det meste så var det bra stycken och stumpar
Och däribland förfärliga klumpar
Med värde, med värde han fick sin påse full.

Hans hemkomst, hans hemkomst den gick rätt gånst
Han åkte i droska efter fyra franska fuxar
Med gyllene frack och försilfrade byxor
Och knappar af bara diamant.

En fästmö, en fästmö han fick sig som många en,
De gifte sig sedan och smättingar fingo
Som både låg i vaggan samt kröpo och gingo
Per Mattson, Per Mattson blef nu en lycklig man.

I Stockholm, i Stockholm han köpte sig två hus
Men fastän att husen ej voro gamla
De börja i höstas att plötsligen ramla
Af husen, af husen snart återstod blott grus.

Per Mattson, Per Mattson han åter fattig blef
Han packade kista, tog gumman i armen
Och pojkarne alla, en bar han vid barmen,
På båten, på båten i Göteborg de klef.

Nu är han, nu är han i Amerika igen
Han knackar, han gröper, han stöter och pumpar
Men hittar ej mer några gyllene klumpar
Per Mattson, Per Mattson ut: nu farväl, min vän.

Norrlandsvisan

eller en ny mycket lustig gesällvisa.
om huru gesällifvet verkligen är.

Gesäller ha pengar ackurat såsom sand,
våran plånbok den är alltid full.
Ja vi supa och vi dricka och vi lefva
på restaurationerna, de glada, som grefvax,
så länge vi ha pengar i vår pung.

När pengar och uret till stampen ha gått,
byta vi bort både byxor och sko'.
Vi få igen en byxa ner till knäna,
genom skorna vi räkna alla tårna —
då ä' vi vackra gesäller må ni tro.

Men när som att byxan har ruslat sin väg,
ha vi hatten, som också nu skall ut.
Vi få en hatt igen ifrån polen,
genom den se vi månen och solen,
och det bytet det kostar blott en sup.

Men när som hatten har ruslat sin väg,
byta vi bort en skjorta eller tu.
Vi få igen en blus intill kroppen,
som värmer upo både skinnet och loppen,
för logi det ha vi intet nu.

Logiet det ha vi i Sverges hufvudstad
och många »vackra» gossar finnas der,
ja många förfallna studenter
och många »vackra» gamla jäntor
och vin och sång och allt hvad man begär.

Så hände det mig en stilla aftenstund
att jag fick mig en jungfru så blid,
med de finaste rosenröda kinder.
Och kärleken lade jag på minnet
att lefva för nöjet nu en tid.

Hennes näsa den liknade en — kummelost,
 hennes ögon voro hvita såsom gips.
 Ja med henne så lefde vi för dygden,
 ja vi reste ut och drog omkring på bygden,
 vårt arbet' det var bleckslageri.

Öfverallt hvar i byarne vi kom,
 var vår ficka på pengar aldrig tom.
 Ja med flaskan och med glaset uti barmen,
 vi russla om så i kylan som i varmen,
 ja vi reste hela landet omkring.

Så russlade jag till Stockholms stad in.
 där var jag både fager och fin.
 Den första fästmon blef för gammal,
 Jag snoka och tog mig så en annan,
 med klädning och manschetter från Berlin.

Så voro vi förlofvade i fyra timmars tid,
 så länge jag pengar hade kvar.
 Sen tog hon mig i håret och i fracken,
 hon bulta och sparka mig i backen;
 «Kom igen när som pengar du har!»

Så tog jag utaf mig min ytterfrack så fin
 och så russla jag till pantlånarn in.
 På rocken jag lånte 8 kronor
 (ja vi säga och skrifva åtta kronor)
 och så russla jag till henne igen,

Så följde jag då med den jungfru så fin
 och befallde få hem en flaska vin.
 men medsamma hon önska mig: «välkommen»,
 så stack jag tyst min hand ner i lommen
 och så tog jag pungen med pengarne igen.

När hon skulle ut och hemta vinet åt mej,
 så tog jag tyst och russla min vej.
 Jag gick till juden och löste igen min fracka,
 för min klokhed jag har mig sjelf att tacka,
 och den dagen glömmet jag visst ej.

Stjernhimmlen och Mennisköandan.

„I min Faders hus äro många boningar.“

I himlarymden sväfvar jorden, en länk i skapelsen hon är;
 men obetydlig är hon vorden mot andra klot, som stråla der.
 De boningar i himlen höga, de äro verldar utan tal,
 de sväfva för vårt häpnad öga och bilda vidsträckt stjernsal.
 Ack, syndbesmittad här är anden, den är en fallen engel lik,
 men längtar till de högre landen, till Gud, till Gud så kärleksrik.
 Vi efter ljus och sanning söka, ett sanning är, vi det förstå:
 De, som till sinnet äro lika, till samma rum och komma må.
 Der Kristus är, de skola vara, som hafva sökt hans ljusa spår
 „han vill för dem sig uppenbara i härlighet, som ej förgår.“

Ack, mycket fins i stjerneringen, som dödligt öga aldrig sett,
 vi se det yttre blott af tingen, materien, anden är ej ett.
 Det verldar fins med evig dager, klot hvarkring tvenne solar gå,
 när rödlett sol mot vester drager, då går i öster upp en blå.
 Det finnes stjerneöar sköna, som vinka åt oss med sitt ljus,
 i färger violetta, gröna — Hvad prakt i väldigt Fadershus!
 Hvem danat alla dessa verldar, den sjerndans kring Urverldens
 sol,

de brinnande, de ljusa härdar, som stråla ifrån pol till pol.
 Han är det, hvilken röst kan höras i åskans dån och vindens sus,
 i honom lefva vi och röras i detta låga jordegrus.
 Han danat Mars, han Jorden danat, samt solsystemer utan tal.
 Der mensklig tanke än ej spanat, der härskar han i sjernprydd
 sal.

Som luften den omsluter jorden, så han omsluter skapelsen.
 För oss ofattlig är han vorden, men dock han nämns vår Gud
 och vän.

Han leder Mars uppå dess bana, han kör de ljusa stjernespann;
 han tusen himlar fram kan mana, den höge, vise styresman.
 Ack, i det stora Fadershuset der tändas verldar hvar minut,
 söj icke här, du mask i gruset! nog får du rum vid resans slut.
 Från klarhet och till klarhet anden fram på sin pilgrimsfärd
 skall gå,

den skall bese de gyllene ianden — och Herren visar vägen då.
 Han leder oss i alla öden, han är oss när i evighet,
 han är vår vän i sjelfva döden och vår bestämelse Han vet.

Obs! Eftertryck af poemet Stjernrymden i sin helhet (till försäljning) förbjödes enligt tryckfrihetslag och skadeersättning. Detsamma gäller ock om författarens öfriga skrifter: Tidens Öro. Jordklotsången Frans och Karin, Edvard och Brynhilda m. s. Men för tidningar, och tidskrifter som skriva recensioner, är det tillåtet att här och der göra smärre utdrag ur hvilket poem som helst, och på sådant sätt göra skrifterna kända bland folket.

Göteborg

Den huseville.

Det afton är och allting går till ro.
 Re'n solens klot sin purpurbädd har nått.
 Den lille fogeln flyger till sitt bo,
 det kända, som i lummigt skygd han stött.
 Men hvad skall jag om menskers godhet tro! —
 Från dörr till dörr i qväll jag länge gått
 och trott att någon skulle sig förbarma;
 dock går jag ännu buavill här, jag arma.

Jag varit hos de rikaste i byn,
 men endast hårda nej de gifvit mig.
 Det börjar redan mörkna för min syn,
 och merr villsam bliv min vandringsstig.
 Jag blickar, tårögd, mot den svarta skyn,
 och sänder upp en bön så innerlig:
 O, Gud! låt mig ej mera tröstlös ila,
 gif mig en bädd att derpå jag kan hvila.

En suck sig tränger ur mitt sorgena bröst;
 men, som ett ljud, i öknen bort den dör.
 Min kagan, tolkad med min matta röst,
 ka till medlidande ej hjertan rör.
 Det mulnar — ve! — Och vindens kraft har löst
 sin snabba vinge. — Jag hans ankomst hör.
 Det börjar redan storma, snöa, frysa.
 Ha! kraftlöst mina matta lemmar ryssa.

Jag vandrar tankspridd i den sena qväll,
 emellan bygdens låga kojor fram.
 Thå slut jag ser bland berg en grönklädd häll;
 der kitar jag mig, trött, emot en stam,
 som kullhåst var. — Men i ett ringa tjäll,
 en fattig enka nu min röst förnam.
 Min klagan rörde hennes ömma sinne.
 Ack! sevt går denua stunden ur mitt minna.

En torftig bädd jag snart i stugan fick;
 det kalla golfvet blef med halm beströdt.
 Och, efter några flydda ögonblick,
 jag lade mig och somnade så sött,